

Nr 244.

Av herr **Lindblom** m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående den fortsatta utbyggnaden och organisationen av landets försvarskrafter.

Så sent som år 1939 beslöt riksdagen en organisation av den andliga vården inom försvarsväsendet enligt nu under tre år prövad ordning. En riktlinje för denna ordning utgjordes av principen, att man till de militära lägerplatserna skulle förmedla de goda impulser i religiöst och kulturellt hänseende, som väckts och rörde sig inom det kristliga församlingslivet och i de folkliga bildningsrörelserna. Det militära yrkesväsendet skulle sålunda förbindas med de goda krafter till andligt liv, vilka rörde sig i samhället utanför kasernerna. Organisationen skulle så långt den militära ordningen tillät organiseras i fria och frivilliga former och sålunda icke insnöras i alltför trånga och officiella sådana. Denna ordning har också efter allt att döma fungerat väl trots att kostnaderna för densamma varit mycket små. Ett viktigt och avgörande led i denna organisation har bestått i dess relativa frihet från att insnöras i den vanliga militära organisationen. Dess ledande organ — centralrådet för religiös och kulturell verksamhet inom försvarsväsendet — har sålunda fungerat inom försvarsdepartementet och därigenom trots svårigheterna genom av världskriget föranledda förhållanden på ett smidigt och för statsfinanserna billigt sätt kunnat tjänstgöra som förbindelseled mellan truppförbanden och de religiösa och kulturella organisationerna. Några vådor för den militära disciplinen ha härav icke yppats. Särskilt den kristliga själavården torde genom en dylik jämförelsevis fri ställning, som förutsatts icke skola bindas av de vanliga militära tjänstegradordningarna utan grundas på det personliga intresset och den personliga lämpligheten hos militärpastorn, ha fått sin lämpliga organisation. Från kristna och demokratiska synpunkter måste därför enligt vår mening allvarliga betänkligheter anföras mot, att den nu föreliggande försvarspropositionen föreslår ett slopande av denna organisation och dess restlösa inordnande under militär myndighet. Detta så mycket mera som både ett stort antal myndigheter, däribland även militära, religiösa och andra ungdomsorganisationer, bestämt avstyrkt en dylik militarisering av den religiösa verksamheten inom försvarsväsendet. Det måste dock anses vara en sund och demokratisk svensk tanke, att kristendomen skall föras till soldaterna på samma sätt, som den föres till andra medborgare, och att den predikas lika fritt och otvunget, som den skall mottagas fritt och otvunget. Den bör sålunda icke jämföras med den sedvanliga militära exercisen och rutinen eller besörjas av värnpliktige som bara därför att de äro präster och predikanter fått offi-

cers löne- och tjänsteställning. Ur dessa synpunkter är det därför angeläget, att riksdagen vidhåller sin år 1939 intagna uppfattning rörande den lämpliga organisationen av den militära själavården.

Under hänvisning till vad som sålunda anförts hemställes,

att riksdagen må med avslag å Kungl. Maj:ts proposition nr 210 ifråga om vad i densamma föreslås rörande den andliga vården inom försvarsväsendet besluta, att den år 1939 införda organisationen för den andliga vården inom försvarsväsendet må bibehållas i den nya försvarsordningen.

Stockholm den 29 april 1942.

E. A. Lindblom.

Emil Petersson.

Eskil Albertsson.

Gottfr. Karlsson.

P. J. Näslund.

E. G. C. Brandt.

Emil Näsström.

Verner Söderkvist.